

Mijn ervaring met drie meesters John Grinder (2e van een drieluk)

Dat 'rapport' niet altijd en overal hoeft te worden nagestreefd volgens de bedenkers van NLP, bleek mij uit de bruuske antwoorden op mijn e-mails aan John Grinder. E-mails die vanuit de NVNLP werden verzonden met de vraag of ik hem - tijdens zijn New Code opleiding in Amsterdam - voor de NVNLP mocht interviewen. Bruusk in de zin van 'kortaf', niet nader verklaard, kort door de bocht. 'Why?' vormde bijvoorbeeld een complete reply. En: 'With what intention?' was een volgend superkort antwoord op mijn toelichting op de 'why'.

Ik kan wel wat met 'bruusk'. Dat komt vooral omdat ik denk dat 'bruusk' een camouflage is voor 'innemendheid'. Ik ben er pas de laatste jaren achter dat ik dit soort merkwaardige omkeringen maak. Het gevolg van deze gekte is dat ik geen last ondervind van andermans nurksheid en ontoeschietelijkheid, zodat - geheel ongewenst aan de zijde van de ander, vrees ik - ik mij vrolijk kwetterend blijf onderhouden met de persoon in kwestie. In dit geval liet ik Johns e-mails even voor wat ze waren en besloot ik pas in een persoonlijke ontmoeting de vraag opnieuw voor te leggen.

Tijdens de eerste ochtend van genoemde opleiding vraagt John of iemand zich wil lenen voor een 'demo'. Het woord 'demo' zet een vreemd fysiologisch proces bij mij in werking: mijn arm vliegt onmiddellijk zwaaiend de lucht in, als een wapperend uithangbord dat zegt: 'Pick me, pick me!' Een trigger-response die ik maar niet kan onderdrukken. Even later zit ik naast hem om 'onbewuste signalen' te vinden. Een demo die mij bijna van mijn stoel laat vallen; zo'n impact had deze. Mijn onbewuste geeft 'ja'- en 'nee'-signalen in de vorm van haardvuur-sensaties en koude-ijsblokjes-watervallen in mijn buikstreek. Mijn superrationele bewust-

zijn komt nog even in opstand, door mij hardop te laten bedenken dat ik deze sensaties waarschijnlijk 'verzin', waarop Grinder fijntjes de vraag stelt of de ijskoude ijsblokjes een 'nee'-signaal zijn en mijn onmiddellijke buikrespons een gloeiend heet open haardvuur doet ontbranden. 'Ja' dus.

Elke trainer weet dat je voor demo's 'gemakkelijke' deelnemers moet uitkiezen. Zo ook John Grinder. Dus is het geluk aan mijn zijde en word ik tal van malen de 'designated' demo. In een pauze meld ik me bij hem: 'Ik ben Angélique; degene die het interview voor de NVNLP met je wilde houden. Vind je dat goed?' Rapport blijkt gevestigd, want een prompt 'ja' is het antwoord.

Het interview vindt plaats op de laatste dag, de laatste lunchpauze, in de lobby aan een statafel. Mijn metaprogramma's staan op een onpraktische stand: bijvoorbeeld optioneel terwijl procedureel hier handiger zou zijn. In time in plaats van through time. Willekeurig waar volgendelijk adequater is; globaal nu specifiek gepaster lijkt en zeker de automatische stand van primary sorts op mensen in plaats van informatie...

Als gevolg van dit alles sta ik ter plekke te zoeken naar vragen waarvan ik zeker weet dat ik ze uit de mond van het bestuur van de NVNLP heb opgetekend. Ik schud daartoe mijn tas uit, zodat de beschamend chaotische inhoud ervan over de grond rolt. Zonder evenwel de gewraakte paperassen. Ik overweeg even de zaal in te lopen om te zien of de papieren wellicht... Ik zie er uit beleefdheid vanaf. Ik kan de man hier toch niet aan zijn lot overlaten! Bovendien is de middagles aan de gang van Carmen Bostic St. Clair...die stoor ik liever niet.

Ik bedenk in een ingewikkelde interne dialoog dat ik de vragen natuurlijk ter plekke kan oproepen en ik vraag: 'Mag ik dit interview op mijn iPhone opnemen?' Een knikje met de toevoeging: 'On sound only. Just to keep me honest,' zet een nieuwe zoektocht in gang: Nu naar mijn iPhone. Eh, op de grond tussen de bizarre tasinhoud? Op tafel? Ergens in mijn zakloze kleding? Als mijn iPhone onvindbaar blijkt, richt ik me tot John, die mij van tijd tot tijd onderzoekend over zijn brillenglazen heen observeert, terwijl hij zich kennelijk vermaakt op zijn eigen tablet.

Mijn spontaan opkomende vragen beantwoordt hij verrassend eerlijk, meegaand en helder. Ook als ik 'Wat flauw!' roep, blijft hij een gentleman. Ik stel hem bijvoorbeeld de vraag hoe het komt dat hij niet meer met Bandler communiceert. En hij reageert met: 'Oh, but I do! ..by not communicating with him!' Je kunt immers niet NIET communiceren... Het interview loopt over in een geanimeerd gesprek en als na anderhalf, twee uur de deur van de zaal opengaat en de studenten naar buiten buitelen voor de theepauze, rond ik met tegenzin ons gesprek af.

De volgende dag brengt een wondertje in mijn mailbox. John heeft klaarblijkelijk de moeite genomen mijn mailadres op te vragen en schrijft: 'Dank voor je flexibiliteit (ik lees: 'chaos') tijdens het interview.' Je kunt me voor aanvullende vragen altijd bereiken.' Een email die de start vormde van een jarenlange, bijna wekelijkse uitwisseling van vragen (mijnerzijds) en antwoorden. Zo zie je maar! Soms komt de onpraktische stand van metaprogramma's nog onverwacht goed van pas!

Angélique de Graaff